

Να τους κοιτάς τους αετούς

Η παιδική μας τότε η ζωή
είχε απλοχεριά σε γλάστρες
ο αέρας φύσαγε μεστός
κάθε πρωί χαράζαμε ένα γράμμα στο βιβλίο
και είχαν κορδέλα γιασεμί τα όνειρά μας

Η γιαγιά καθόταν πλάι στη μουριά
και έλεγε ιστορίες
«Να τους κοιτάς τους αετούς
στη συνάντησή τους κρύβεται η αλήθεια»

Εσπέρα
Προς τα πού οδεύουν τώρα τα καράβια
Χάρτζια και Καλογραία μου;
Τόσος πόνος μαζεμένος σε μία μέρα
σε μία κούτα στριμωγμένος τόσος!
Η προδοσία μια ρωγμή
ένα χαστούκι τσουχτερό στη γρήγορη ανάσα μας
Λιγαστεύουν τα φεγγάρια
λιγαστεύουν οι λέξεις
λιγαστεύει η θάλασσα

Δεν μπορεί ο τόπος μου
να είναι μια φωτογραφία
«Να τους κοιτάς τους αετούς»
μας έλεγε η γιαγιά